

JEŽ

BROJ 491

BEOGRAD, 27. NOVEMBAR 1948

GOD. XIV

REPUBLIKA SVE NĀS ZBILA —
 KROZ VATRU I DIM;
 JEDINSTVOM JE PRKOSILA
 OLUJAMA SVIM.

SAD POBEDE NOVE SLAVI
 KROZ BORBU ZA PLAN;
 OPŠTA RADOST NEK POZDRAVI
 REPUBLIKE DAN!

TAMO TAMO PO SVIJETU

Savjest i duša

Hitlerov lični fotograf Hofman, koji je zaradio desetak miliona zlatnih maraka na firerovim slikama, sudski je proglašen za nevinog i pušten na slobodu, pošto je izjavio da je »u duši uvijek bio protiv nacizma«. Sud nije htio da ulazi u takve finise, pa da ispituje da li Hofman uopšte ima dušu.

DOBRE USLUGE

Mister Kohran, član američke Komisije takozvanih „dobrih usluga“ u Indoneziji, izjavio je da će Amerika rado učiniti „dobru uslugu“ indonežanskom narodu i preuzeti sav kaučuk sa indonežanskog ostrvlja. Indonežani su, opet, odgovorili g. Kohranu da će shvatiti kao vrlo dobru uslugu ako se on što prije očisti iz Indonezije.

UVIJEK VELIKODUŠAN

Bivši vladar Indokine Bao-Daj (koji je iz raznoraznih razloga mnogo poznatiji pod imenom Pare-Daj) pristaje da se vrati na prijesto, ali jedino pod uslovom da se narod jednodušno izjasni za njegov povratak. Radi uprošćenja ove procedure, Pare-Daj predlaže da se u ime naroda izjasne francuskih „dvjesta porodica“.

DIREKTNA VEZA

Između SAD i Frankove Španije otvoriće se ovih dana direktan vazdušni saobraćaj. Javljeni su da će avioni saobraćati i po jakoj kiši, a misli se, naravno, na kišu dolara koja pada u Frankov džep.

LE GRAND CHARLE

— Uh, smeta mi glava!
— Lako ćemo za glavu, da je samo sablju da proguramo.

PROBLEM OSIGURANJA

Američka osiguravajuća društva bila su ranije poznata po tome što su osiguravala od svega i svačega: od pada berzanskih papira koje posjeduje osiguranik, od skoka papira njegovog susjeda, od gubitka na trkama, od zujanja u ušima, od promaje u stanu, od spavanja na vlastitom vjenčanju, itd. Najuspješnije je, međutim, vršeno osiguranje građana — osiguranika od svakog učešća u ogromnim profitima osiguravajućih društava.

Danas, međutim, osiguravajući poslovi u SAD doživljuju tešku krizu, jer klijenti traže da se osiguraju od onoga što najlakše može da ih snađe koliko sutra. Mnogi, na primjer, traže osiguranje od nezaposlenosti, jer s razlogom

pretpostavljaju da će ih otpustiti poslodavac koji je poznat kao »firma-čovjek« — više firma nego čovjek.

Drugi navode predizborno obećanje da će se kontrola cijena izvući iz korpe i izražavaju želju da budu osigurani od mogućnosti da pomenuto obećanje odleti u korpu. Crnci su voljni da se osiguraju od linčovanja, ali osiguravajuća društva izjavljuju da bi u tom slučaju bankrotirala. U vezi s pitanjem linčovanja, ta društva jedino pristaju da zajemče onima koji linčuju crnce potpunu nekažnjivost. Ali svaki linčoljubac ionako je potpuno siguran da mu neće faliti dlaka s njegove rastišćke glave pa mu i ne pada na pamet da se osigurava.

Ogromnom broju Amerikanaca mnogo je stalo da se osiguraju od požara, odnosno od palikuća, ali direktori osiguravajućih društava s pravom pretpostavljaju da bi to pogodilo potpaljivačke ambicije izvjesne gospode — mistera Dalsa, Čerčila i ostalih — koja takođe imaju veze s osiguranjem: pokušavaju da se osiguraju od mira u svijetu.

Izvještaj preko bare

Za vrijeme sjednice OUN američki novinar Džim Džip presni kao bez duše trči telefonskoj kabini da javi svom listu najnoviju senzaciju:

— Halo... halo, Njujork! Redakcija »Njujork Herst Tribjun«! Ovdje Džim Džip presni... Diktiram... Pišite... Na današnjoj sjednici Ujedinjenih nacija... postignut je potpun sporazum u pogledu razoružanja i atomske bombe... Halo!.. Kako? Sa Rusima? Ne... potpun sporazum između Amerike i Engleske... Prihvaćen je prijedlog Jamajke, sa amandmanom Hondurasa, da se zabrani svaki napadački rat izuzev opravdanu odbranu... Halo!.. Pišite... da izuzev

odbrana od komunista, članova sindikata, štrajkača, kolonijalnih naroda i drugih...

Usvojen je, zatim prijedlog Kolumbije, sa amandmanom Venecuele, da se zabrani upotreba kuhinjske soli za fabrikovanje atomske bombe... Halo!.. u mirnodopske svrhe... Kako? Halo!.. Ne, kuhinjska so može i dalje da se upotrebljava u mirno doba... ali to ne treba da pišete... dakle... u mirnodopske svrhe biće korišćena atomska bomba, prema prijedlogu Haitija, sa amandmanom Paname, isključivo pri fabrikaciji šećerne melase i za pogon cirkularnih testera...

...Kako? Honduras? Kolumbija? Pa rekao sam jasno... Halo!.. Uostalom, svejedno ko je dao prijedlog, a ko amandman... Pišite... američki prijedlog usvojen ogromnom većinom svih američkih delegata, izuzev Belgije i Kube, čiji su delegati bolesni... Moram se vratiti na sjednicu... sad će biti glasanje... Šta? Otkud znam rezultat? Ništa ne brinite... Imam valjda toliko iskustva!..

Dragocjeni glas

Sofulis je izjavio da mu je veoma dragocjeno jednoglasno povjerenje monarhofašističkog parlamenta, tj. povjerenje koje je dobio samo s jednim glasom većine.

Još dragocjeniji je sam taj glas većine, što potvrđuju i anglosaksonski gosti, koji su u danom slučaju mjerodavni, pošto je cijena svih monarhofašističkih glasova odavno unižeta u knjige njihovih rashoda.

Sami poslanici »jednoglasne« većine smatraju taj glas najdragocjenijim, jer svaki od njih uvjerava da je to baš njegov glas. I pošto je tako dragocjen, treba im povisiti prinadležnosti.

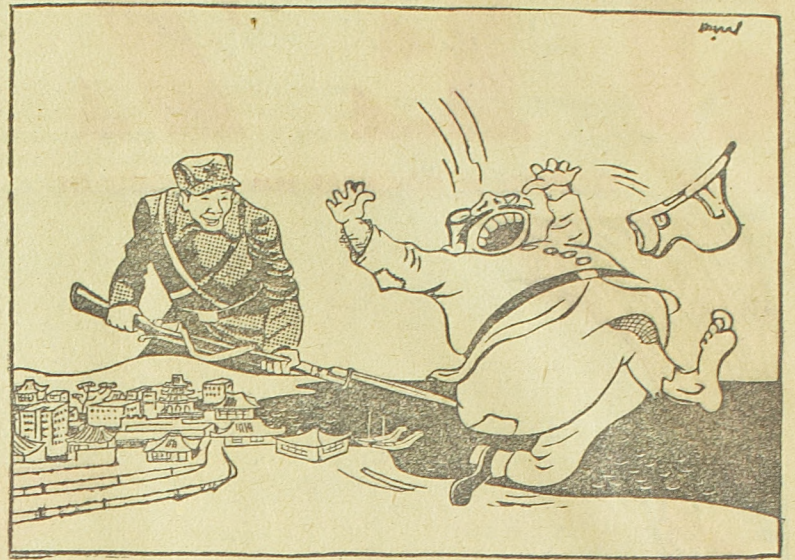
Kako se naknadno saznaje, jedan jedini glas većine koji je dobila nova atinska vlada sasvim je dovoljan da se ona zasada održi na nogama, pošto je taj jedan glas — glas Amerike.

MARŠALIZOVANI JELOVNIK

U SAD je konstatovano da mnoge konzerve namijenjene maršalizovanim zemljama ne bi ni pas s maslom pojeo, ali utoliko je preporučljivije da ih stanovnici tih zemalja pojedu bez masla.

SVAKOM SVOJE

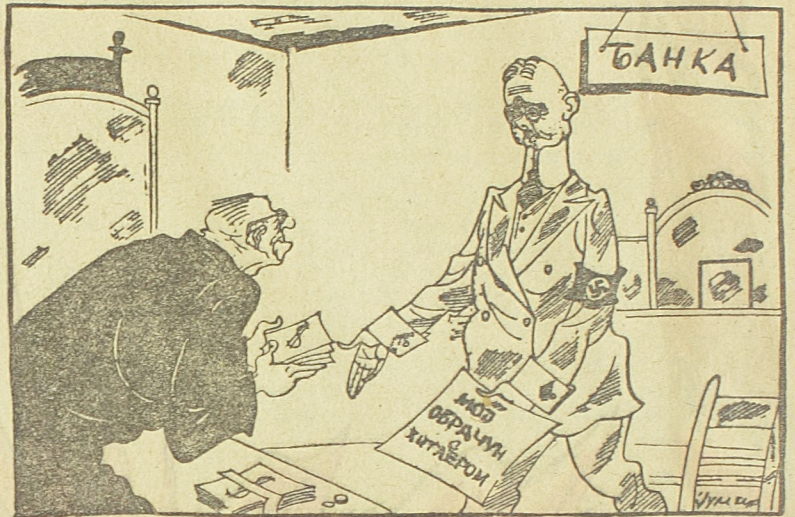
Narodnooslobodilačka armija Kine oslobodila je pomorski grad Lao Jao.

— Meni Lao, tebi jao!

U američkoj banci

Saht je napisao knjigu »Moj obračun s Hitlerom«.

— Došao sam da naplatim ono što mi je firer ostao dužan.

PRED SUDOM ZA DENACIFIKACIJU

OPTUŽENI se ne sjeća

SUDIJA: Jeste li vi, optuženi, imali kakve veze sa nacistima?

OPTUŽENI: Nacisti? Kao da sam već tu riječ čuo samo se ne sjećam tačno gdje... mislim neke košulje... (Zamišljeno)... košulje... mrke...

SUDIJA: Da, mrke košulje...

OPTUŽENI: (radosno:) Eto, vidite, imam dobro pamćenje!

SUDIJA: Kakav ste stav imali prema Hitleru?

OPTUŽENI: Na koga to Hitlera mislite? Za jednoga znam... to je bio neki visoki činovnik u Berlinu, ako se ne varam u ministarstvu... zašto pitate? Da nije učinio nešto? (rukom pokazuje: sumnjivo).

SUDIJA: Ništa naročito, samo je izgubio rat...

OPTUŽENI: Ma, nemojte, gospodine sudija! Odmah ga treba pozvati na odgovornost... i strogo kazniti!

SUDIJA: Odgovorite, optuženi, jeste li imali kakve veze s njime?

OPTUŽENI: Pravo da vam kažem možda i jesam, ali se ne sjećam, jer sam tada imao strašno mnogo posla... pa, znate, finansije...

SUDIJA: Naravno, finansije... ne razumijem te ljude... optužiti toliko bezazlenog čovjeka... zaista ne razumijem!...

OPTUŽENI: (klima glavom, takođe ne razumije).

SUDIJA: Pa, onda... izvinite, her... kako rekoste da vam je ime?

OPTUŽENI: Hjalmar Saht.

NAJNOVIJA OTKRIĆA ODBORA ZA ISPITIVANJE ANTIAMERIČKE DJELATNOSTI

Ušlo se u trag antiamerikancu Antonu Čehovu

Odbor za ispitivanje antiameričke djelatnosti došao je do otkrića da je neki Rus, Anton Čehov, napisao vrlo opasnu anti-američku priču »Debeli i mršavi«, u kojoj je jasno aludirao na to da u SAD debeli ne daju mršavima da slobodno dišu.

Tačno prije pedeset godina, kako je utvrdio odbor, Čehov se oborio, povodom Drajfusovog procesa, na prethodnike prvaka takozvane američke stranke u Francuskoj — na prethodnike gospode Keja, Šumana, Moka i Ko, čime je još onda objelodanio svoj antiamerički stav.

Najzad, Čehov je umro 1904 godine, prethodno obezbjeđivši svojim antiameričkim djelima milionske tiraže.

Franko čeka

U Parizu kraj OUN-a eno gadne zvjeri, — i njemu će, sad računa, otkriniti dveri.

POKROVITELJI ČANG KAJ SEKA

Blago guta zemlja ova, a natraške ipak ide, — pa gospoda iz trustova bez monokla poraz vide.

Glavni oslonac

U de Gasperijevoj stranci nastupio je rascjep — odvojila se veća grupa poslanika. Stanje ipak nije zabrinjujuće, pošto je američki ambasador izjavio da ostaje i dalje nepokolebljivo uz de Gasperijsku.

STRATEGIJA

Izgleda da se Amerikanci vrlo dobro osjećaju na Grenlandu, jer nikako ne žele da ga napuste. Oni su izjavili da su »strategijski« zainteresovani za ovaj danski posjed.

I pored prijateljskih odnosa prema SAD, Danci ne kriju da su i oni zainteresovani za Grenland iz istih razloga. Jedina razlika među njima je u tome što su Amerikanci, uzgred, zainteresovani i za Dansku.

KOLONIZATORI

U borbi protiv štrajkača francuska vlada dovodi trupe iz sjeverne Afrike. Francuska vlada se nada da će na taj način uroditi plodom njen pokušaj učvršćivanja afričkog kolonijalnog sistema u Metropoli.

KO ĆE PRIJE?

Američki i britanski građani preduzeli su hitnu evakuaciju gradova kojima se približava Narodnooslobodilačka armija Kine. Evakuacija se vrši vratolomnom brzinom, pošto građani žele da po svaku cijenu preduhitre Čang Kaj Šekove trupe, koje su pokazale nevjerovatnu brzinu u povlačenju.

MJERODAVNO TUMACENJE SLOBODE

Transjordanski kralj Abdulah prekjuče je nazebao, ma da za to nije dobio dozvolu od engleskih vlasti. Australiska delegacija na skupštini Ujedinjenih nacija istakla je, u ime mašinista glasačke mašine, ovaj fakat kao nepobitan dokaz da je Transjordanija potpuno slobodna i nezavisna zemlja.

NEUSPJELO MASKIRANJE POTPALJIVAČA RATA

Prije nekoliko dana, engleski delegat u OUN, Maknil, dugo je stojao pred ogledalom i vikao na svoga šminkera:

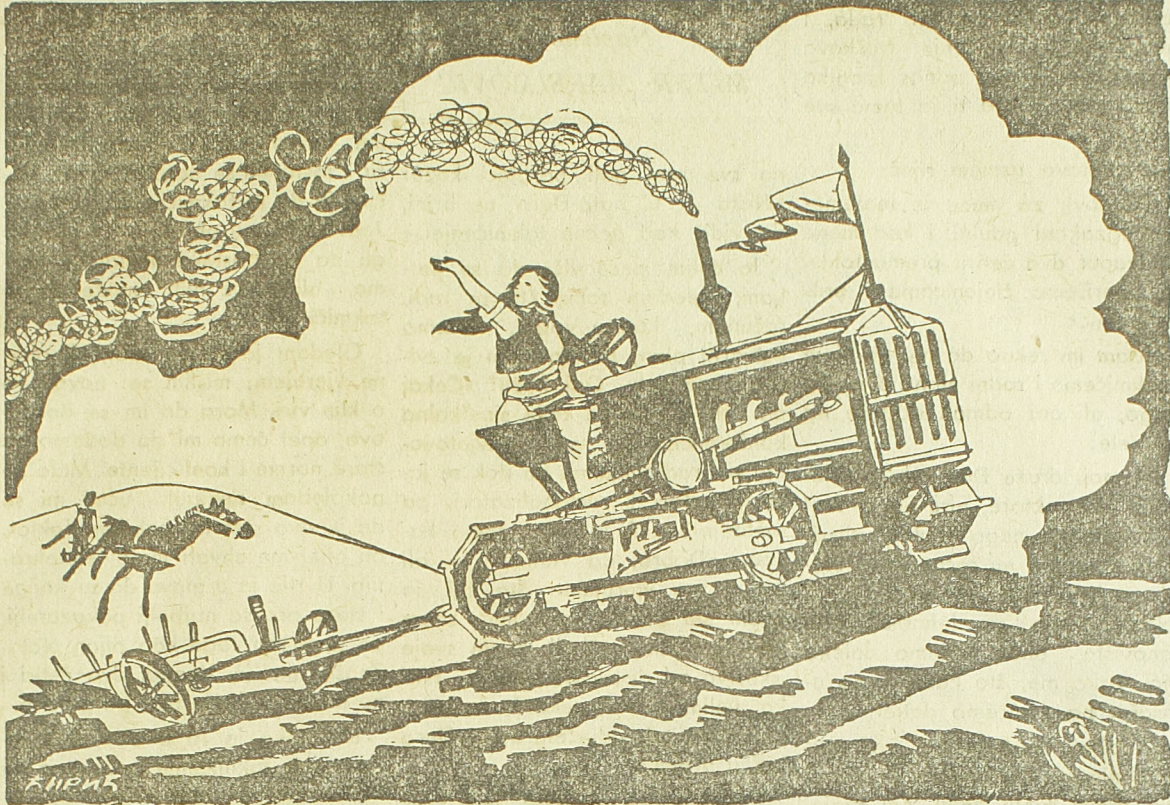
— Bićete slabija otpušteni zato što ste me slabo maskirali, pa su me na konferenciji odmah poznali.

Šminker je bio veoma ožalošćen i jedva je uspio da prozbori:

— Zar sam ja kriv što nisam mogao i misli da vam maskiram?

IZ NARODNE RIZNICE

DJEVOJKA BRŽA OD KONJA

Mali Đokica piše „Ježu“

MLJEKO, PASTRMA I POLITIKA

NASA mlekarica lenka donosi mleko koje prilično liči na kravljje al tu skoro sunula veću dozu pa izgleda ko da je kante splaknula i baba je grdi sram te bilo vodu da prodaješ za dvaes pet dinara litru a ona odriče i dabogda se ne prekrstila to je zbog replice a sutradan se ona žali kuku gospoja stano maler nam se dešio, znaš ja nosim po kućama a moj živko na pijacu pa pogrešio i uzo moju kantu a meni ostala njegova a očiju mi nije namerno da kažeš neg tako strefilo se a baba pita jesu l kante bile pune a ona kaže obe pune do vra a baba kaže ne razumem u čemu ste pogrešili a ona kaže kako ne razumeš, ja sam uzela njegovo mleko što prodaješ po četnes na pijaci a on moje od dvaes pet a baba pita kako je to od četnes a ona kaže pa to što se žališ na njega.

I naše mleko dugo je bilo savsivim vodnjikavu pa je mama napadala mlekaricu al ne tako oštro da ona kaže neću da nosim i posle lenka pita je l sad bolje mleko jer vala ja ti udešavam što može više a mama kaže slušaj lenka, bolje bi bilo da ga ti uopšte ne udešavaš nego da doneseš onako prosto kako pomuzeš.

Lenka voli da traži na zajam pa iste malo zejtna a baba kaže što ne uzmeš u zadruzi a ona kaže jes baš će prvo meni da dadu i da kažu lenka e ti imaš dvaes ektara i tebe ćemo prvo da snadbemo po maksimali.

Pa da ne bi mislili da kod nje teče i med uz mleko ona dodade po običaju eh lepo bi se živelo da nije otkupa ali šta ćeš a baba kaže sirota i zatraži od dede tries pet banki za poslednju mlečnu nedelju a deda nešto opsova u-nedra i dade pare pa kaže koje i vama od boga želim da se provedete ko što smo se mi proveli a ja bio iza dedini leđa pa počnem da pljeskam bravo deda tu se slažemo a on me samo preseče očima, zgrabi šešir i dunu napolje.

Prošle nedelje lenka donela svinjsko meso a deda bio tu pa kaže ama da ti ne donosiš crknuto pa da se istrujemo a ona kaže dabogda

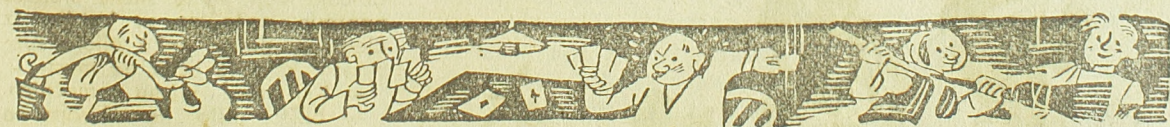
se ne prekrstila ako nije bilo zdravo ko dren i užireno pa me duša boli što ga zaklasmo a deda pita što ste klali a ona kaže priča se da će opet d oduzimaju pa ko velimo bolje ovako a juče opet lenka nudi svinjsko meso pa kaže ovo je od moje kume tomanije, njima nije letoske oduzimano al se boje jer govorkaju svašta a baba pita ko bolan govorka a ona kaže pa sve najbolji domaćini u selu a baba pita koji su vam to najbolji domaćini, je l oni što su najviše kontrahirali a lenka mislila da se baba šal pa se smeje i kaže jes baš ti što bi najviše kontrahirali u zemlju da mogu.

A deda je u celoj stvari zainteresovan po ličnoj gurmanskoj liniji pa kaže e lud vas pop krstio što poklaste svinje a ne sačekaste da nabace malo više slanine pastirme i vešalica, ovi su oduzeli od koga su teli a vi puštate da vas magarče oni što im nije dosta dvoje neg bi teli tri-desetero a šta ćemo mi ovde iz bivšeg privatnog sektora što smo naučili da demokratski

pojedomo i popijemo a ja posle navodim dedine reči pred čika vasom i ujka jovom pa kažem ima ipak vajde što obrađujem dedu, nešto će biti od njega.

Ko što znate moja sestra dana radi, mama radi, baba se dobro drži u pozadini a u kući imamo dva studenta za obezbeđenje sobe i tako na oslobođenoj stanbenoj teritoriji deda još drži samo poslednje uporište pored radija a kontrolise šporetsku platnu i rernu i još samo fali da ga mama ili dana upišu u menzu pa onda neću više imati šta da pišem ježu.

Da se osveti čika miši deda ga nagovorio d igraju žandara a čika miša kaže e čika pajo da vam nije ti uspomena ništa vas više ne bi potsećalo na staro sem ogledala a deda pita koje a čika miša kaže pa žandari pub tref here i karo a deda stade da pljuje u prste da meša i cepa karte pa kad udari da treska mislio bi neko neće čika miša ostati živ a posle se deda utišo jer je elastično izgubio tri partije a čika miša izade pa kaže pred svima e prebio sam ga ko čankaj šeka.

„JEŽ“ ČITA STARE KNJIGE I LISTOVE

PRETEČE ATOMSKIH NOVINARA

U Teksasu živi neki urednik novina koji nema nijedne ruke. Istina, takav je novinar i u Americi velika rijetkost, ali ni tamo neće biti baš rijetki oni što imaju oba dvije ruke zdrave, ali nemaju obraza. (»Vrač Pogodač«, Z'greb, 1897 god.)

Siromah papa

Siromah papa Leon XIII!.. čiji je glavni akcionar bio Još se čestito nije oporavio od Leon XIII. Prosto čovjek s praudara koji mu je nanió krah vom da posumnja u papinu pariske banke »Union žene-nepogrješivost. ral«, a već javljaju i o krah (»Charivari«, Pariz, 27. VII. denovljanske banke »Bingen« 1895 g.)

NA USLUZI

U kancelarijama rejonskog narodnog odbora uskoro treba da počne posao. Hodnici su još prazni, čistačica skuplja metle i krpe, činovnici se gnjuraju po fi-jokama i vade akta.

Jedan građanin, motreći lijevo i desno, uvlači se u hodnik. Prilazi naslonu na kome se nalazi pribor za pisanje i zaviruje u mastionicu. Slučajno se u njoj nalazi malo mastila. Čovjek zavlači ruku u džep i vadi u pregršti trunja od duvana. Time dopunjava mastionicu. Onda proba novu mješavinu. Još uvijek može da se piše. Iz džepa sipa još malo začina. Sada na papiru ostaju samo debele mrlje. Mastilo je, znači, neupotrebljivo.

Onda prelazi na pera. Dva-tri pritiška uvlačom o zid, zatim nekoliko bodova u dasku i sva su raskrečena za vječna vremena.

Publika, sač izvoli, probaj svoju pismenost!

Građanin se povlači od stola i šetka po hodniku. Stranke pridolaze i uskoro je standardna gužva. Poneko prilazi naslonu za pisanje — pokušava da popuni molbu ili prijavu. Iz mastionice, izvlačeći držalju, kao da peca crviće. Otire ih o ivicu stakla, ali pero samo grebe po hartiji, ili ostavi poneku klasičnu osnovačku »krmaču«.

Tajanstveni građanin se već tu našao:

— Dabome, prokleta ta rejonska mastila i pera! Evo, ja imam naliv-pero. Učiniću to, rode, vama za ljubav.

— E, hvala, hvala, mnogo ste me zadužili.

— Mnogo zadužio? Ma jok, vrlo malo? Svega dvije banke.

— Dvije banke, kako?! A, ja, dobro, dobro, izvolte.

— O, brate, kako se ovo popunjavanje? Ima li tu neki šalter za obavještenja? Ko će da se snađe u ovim rubrikama. Pazi, nema ni mastila!

— Mastila, evo, evo. Ja sam tu, družo, a i znam kako po propisu treba popunjavati. Stručnjak sam za te stvari. Dajte ovamo.. Gotovo, izvolte! Sve je u najboljem redu. Da ste otišli u Biro za prepise naplatili bi vam sigurno pet banki, kod mene je to isto samo za tri.

— Zašta tri banke, za ovo? Uh, uh, u redu, evo vam dvije banke.

— Na štetu sam, bogami, za tu cijenu, al' ajde!

— Aha, sinko, pozajmi babi časnom tvoje pero da upiše nešto.

— Ama, bako, dajte ja ću to vama sve da svršim za banku.

— Ali ja treba samo da stavim svojeručan potpis.

— Ama, i to ću ja — svega za pet dinara.

V. K.

U se i u tuđe kljuse

Među sportistima u Derventi zavladao je život. Preuređuje se igralište FD »Tekstilca«, pa navijači s apetitom gustiraju kako će i odakle vikati »Goolle«.

Jednog dana kad stiže i kreč za završne radove, skupili se igrači i uprava.

— Da napravimo neku rupu za gašenje kreča.

— Kud bi se mi s tim petljali! Nego da angažujemo neku frontovsku brigadu. Treba tu stručno kopati rupu.

Razgovori su potrajali nekoliko dana, a vrijeme im se našlo pri ruci: kiše su tako dobro »ugasile« onih dvije i po hiljade kilograma kreča da nikakva rupa tu više nije bila potrebna.

MATEMATIKA

podizanje proizvodnosti rada, i takmičenje, i sniženje troškova proizvodnje, i nov odnos radnika prema poslu, i šta ti ja tamo sve znam...

Napisao:
MITAR MAKSIMOVIC

Ja ponovo uzmem riječ: »Drugovi, za mene je matematika egzaktna nauka, i kod mene su dvaput dva četiri: prema tome, da operišemo činjenicama i aritmetikom...«

Nisam im rekao da ne vjerujem u takmičenje i radni elan i sve ono drugo, ali oni odmah dođoše na to. Vele:

»Nemoj, družo Đuro, da potcjenjuješ ove faktore, nisu oni ni fraze ni magla, nego realne vrijednosti, s kojima mi računamo i uniječemo ih u plan... A ako budemo polazili samo sa tehnoškopskog stanovišta, onda nećemo daleko otići. Tako me, što kažu, malo ubrišaše, pa podosmo dalje.

E, dobro, zasjedosmo, počesmo da planiramo i računamo, ja uglavnom držim svoju liniju, oni svoj. Napravismo plan, taman nekako kompromisno »da ne kriva ni tamo ni amo«. Ode plan na odobrenje, vrati se sa primjedbom: »Povećati plan za najmanje 50%, jer za to postoje mogućnosti.« Ništa, uzesmo da ga prerađujemo povećasmo za nekih pedeset pet na sto. Ja samo slijezem ramenima, a direktor i oni oko njega (sigur-

no sve sam goli partijac) kažu: »Ništa se ti, bata-Đuro, ne brini, da vidiš kad počne takmičenje...«

Ja ćutim, neću više da se petljam, gledam samo šta se radi, računam, kao u vosku, nećemo ostvariti plan, pa da nam je zvi jezda na čelu. Oni kažu: »Čekaj da vidiš šta će da kaže sindikalna konferencija, pa radna savjetovanja po radionicama, pa dok se jave novatori i racionalizatori, pa omladinci...« A ja ništa, samo kažem: »Dobro, da vidimo«, — ali ustvari ne vjerujem. Šta ćeš, ja znam šta piše u knjigama, znam šta sam učio u školi, znam svoje iskustvo od dvadeset godina. Ne-ka, velim u sebi, neka bude kako vi hoćete, tek vidjećete da će Đura biti u pravu...

Odobre nam taj plan, iznesemo ga pred radnike, poče fabrika da se komeša... Navališe da obaraju norme, zastavice samo prelaze od jednog do drugog čovjeka i odjeljenja, malo-malo pa se tek javi neka racionalizacija... Prosto kao pasulj, samo se niko dosad nije sjetio. Oni naši komunisti stalno nešto agituju, savjetuju se... Ama, džaba ti agitacija i savjetovanja,

nego i rade, zapeli kao da im sve zavisi od proizvodnje.

Svi se uzburili — čak jedno jutro dođe kod mene neki čiča-Toma, vratar, kaže: »Družo inženjeru, i meni da se odredi norma, hoću i ja da se takmičim po normi...« Jedva sam mu objasnio da ne mogu da se postave vratarske norme, ali i bez njih može da se takmiči.

Gledam ja šta se radi, ali opet ne vjerujem; mislim se: novo sito o klin visi, Mora da im se dosadi ovo, opet ćemo mi da dođemo na stare norme i koeficijente. Malo se pokolebam nekuput, učini mi se da je ovo stvarno ozbiljan faktor, ali opet me uhvati moja tehnoškopska tija. Uvrtio ja u glavu da su knjige i stara praksa najbolji pokazatelji, pa se držim toga kao pijan plota. Znaš kako je, dvaput dva četiri i ne može da bude pet, pa gotovo...

Eto, tako je to bilo. Kad u jedan mah, takmičenje poče kao da malaksava. Ja mislim: evo ga, jesam li rekao! Ali da vidiš čuda, oni naši aktivisti, a naročito omladinci, dadoše gas, što kažu, napravivše uzbunu — znaš već njihov sistem!.. Oni naučili još iz rata »sistem ura!«, poslije tako isto radili na pruzi na »ura!«, pa tako i kod nas. Privikaše, povedoše i — takmičenje se nastavi još žešće.

I sad, šta da ti pričam, čitao si valjda i sam u novinama: ostvarili smo plan pedeset tri dana prije roka, osamnaest dana prije obaveze. Sile smo mi, nema šta!

Ali prije neki dan, poslije sve-

čane konferencije, kad smo izdijelili nagrade i pohvale, zastavice i udarničke karte, uze me moj direktor pod ruku pa me nasamo pita:

»Je li, bata-Đuro, koliko je dva puta dva?«

»Devet, brate!« — odgovaram ja smiješeći se.

»A kako to?« — kao iščuđava se on. Zar nisu dvaput dva četiri?« A ja dočekujem:

»Jeste, dvaput dva su četiri, ali kad to pomnožiš sa faktorom »takmičenje«, onda se od četiri napravi pet — šest, pa kad uvedeš »koeficijent udarništva«, pa kad digneš na kvadrat »racionalizacije«, pa uvedeš »množitelj radnog poleta«, pa izmnožiš sa omladinskim »ura!« — koliko onda ispada?«

I bata-Đura završi svoju ispo- vijest:

— Vidiš, pod stare dane nešto sam naučio. Brate, ova ti je matematika jača od one stare!-

N aš tehnički direktor bata-Đura posadio je na kanabe svog zemljaka i školskog druga Lazu, a kad je donio vino i cigarete, sjeo je, pljesnuo ga rukom po koljenu i uzviknuo razdragano:

— Nismo se vidjeli, pitaj boga koliko, otprije rata — biće, mislim, jedno sto godina. A baš volim što si naišao. Nisam znao ni da li si živ, a čini mi se, jedino tebi mogu da ispričam sve... Inače, došlo mi da iskopam rupu, kao onaj carev berberin, pa da u nju kažem: »U cara Trojana kozje uši...« Upravo, ne to, nego: »U direktora Đurice tehnoškopska dušica...«

— Kako to, bolan ne bio? Zar ti? — Začudio se njegov pobra.

Đura onda razvezao priču, koju je pobra samo izretka prekidao upadicama i pitanjima.

— Ja sam ti, da znaš, tehnički direktor, i tih glavni inženjer u ovom našem preduzeću. Ti znaš da sam ja baš, što kažu, zaljubljen u svoj zanat, a znaš i to da ne spadam među najgore u struci. Radim ovdje već više od dvadeset godina, poznajem posao u prste. A pedantan sam, da poginem za tačnost. Kod mene ti je dvaput dva četiri, i nikako drukčije, ni tri, ni pet, ni devet, nego baš četiri...

— E, jest, tako je, ali vraga! — da vidiš, pa i nije uvijek... Može dvaput dva da bude i pet, i devet... A ja to nisam znao, i da vidiš, gotovo sam se obrukao zbog toga.

Jeste, jeste, dvaput dva su devet, može i to da bude, samo kad se uvede — kako ga ono zovu — moralno-politički faktor i po-pravni koeficijent...

Pokazalo se da je i to matematika, samo što nije obična, nije čak ni visoka matematika. A ja tu matematiku nisam znao, pa ispadoh i birokrata i tehnoškopa, a umalo i kočničar proizvodnje... Nego, znaju me ljudi, pa mi niko to nije uzeo za zlo. A kažem ti, stvarno sve zbog te moje puste tačnosti i pedantnosti... Slušaj samo.

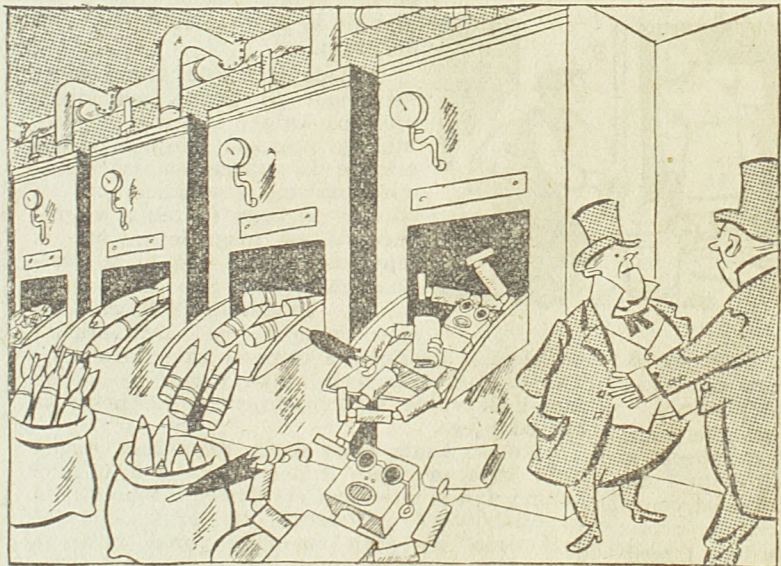
Kad bješe ono da se pravi plan, zovne direktor mene i šefa planskog i sve rukovodioce pogona da napravimo godišnji plan proizvodnje. Ja mislim u sebi: »Šta ima tu — nisam zabadava osijedio ovdje u fabrici. Znam svaku mašinu, znam norme izrade, znam kapacitete, potrošnju sirovine i drugog, znam proizvodnju...« uzmem ja riječ i kažem:

»Družo direktore, pa nema tu mnogo da se radi. Sve je jasno kao dan. Ja imam plan i u glavi, i u ciframa, samo mi treba malo vremena da ga sredim i da mi kažete u kom se obliku to želi...«

E, ali, da vidiš đavola, oni kažu da to nije sve. Dobro je što imamo podatke, ali treba planirati i

Hipermehanizacija

Univerzitet u Sjevernoj Karolini (SAD) uveo je automate mjesto profesora, a vrše se pripreme na 165 američkih univerziteta za uvođenje ovakvog automata.

— Sad nam se ne može prebaciti da proizvodimo samo oružje. Fabrikujemo i za kulturne potrebe.

Od staroga novo

Američka diplomatija užurbano radi na uvlačenju Italije u atlantski blok.

— Dobro je šta imamo ovu osnovnu, daćemo je starim majstorima da je preprave za nove potrebe.

Sirovine

D OSADILO mušterijama menze »Đerdap« da stalno buše nove rupe na kaišu, pa navrnuli do operativnog dijela kuhne da vide gdje kakan škripi. Kuvarski kvartet je baš završio posao i spremao se da pođe.

— Ama, dokle ćemo kusati ove posne čorbice? — pitaju pridošlice glavnu kuvaricu Jelenu Jovičić.

— Manite, nije ni nama lako!

— Zdravlje upropastismo — do- daje njena pomoćnica.

I zaista, kao da je rad u menzi imao katastrofalne posljedice za ansambl kuvarica. Ujutru dođu na posao čile i vesele, a kad odlaze sve se nekako presamitile: »glavnoj« s čela, od berea pa naniže, cure krupne kapi znoj, njenoj pomoćnici se ukočila jedna ruka, onaj trećoj na leđima iskočila nekakva kvrga, a četvrta osjetno ramlje.

— A, osim toga, nema sirovina — nadoveza »glavna«. — Hajdemo, — obrati se pomoćnicama, ali nekako zakači o prag i ljosnu koliko je kratka.

Bere joj spade s glave i mimo običaja koji imaju slične štofane naprave, poče da se kotrlja. Iz njega se pojavila neka bijela supstanca, koja je ličila na mast.

— I-ju, crna!.. vrisnu pomoćnica.

— Ništa, ništa, ne sekirajte se — potapša je jedan abonent po leđima, na kojima je već stajala vakidašnja kvrga.

Kvrga poče da klizi, pretrpje u putu metamorfozu i spusti se na pod u obliku pečenog buta domaće proizvodnje. Kolearica sa ukočenom rukom priskoči u pomoć, a pritom joj iz širokog rukava ispadne originalna salama dugačka tri četvrti metra. »Hroma« sestrice umiješa se u auaqulu, ali se od njene noge odvali paketić osred njih dimenzija, pažljivo zavijen u

dunst-papir. To je bio buter-

— Pa vi rekoste da nema sirovina? — čudio se abonent posmatrajući stovarište na podu. — A ovo su, rekao bih, baš naši rođeni, najrođeniji artikli.

»Glavna« je brisala s čela posljednje kapi masti.

Tajna gdje iščezavaju sirovine menze »Đerdap« bila je riješena.

Jesenje idile

Sa novembarskim danima došle su i jesenje magle. Saznaje se da je u tamiškom Srezu magla tako gusta da Sreski poslovni savez zemljoradničkih zadruga ne može od nje da vidi nijedan industrijski centar niti koji bilo grad kome bi prodao 130 vagona kupusa iz atara sela Taraš. Međutim, kupus se, i bez ikakve stambene dozvole, nastanio na taraskim njivama, pa ako pukim slučajem ne istruli, dočekaće po svoj prilici prolječne vedrine — neoštećen.

Zadruga u Brajkovićima poodavno je nabavila za fabriku »Budimka« iz Titovog Užica priličnu količinu šljiva. Strpali oni u Brajkovićima lijepo šljive, i to u pedeset buradi, brajkoviću moj! I sad čekaju da se sama burad otkotrljaju do fabrike. A burad ili su neposlušna, ili sama nisu znala put, pa zalutala u obližnje blato pored zauruge. Živeći pod takvim uslovima poneko bure je ostalo i bez dna, pa se šljive raskomotile u jesenjoj prirodi.

Do pretsjednika zadruge Milojka Boškovića i magacionera Dobrosava Savića dopire iz buradi miomiris, a sa druge strane Zadruga, gdje se neke jabuke prerađuju u trulež, zapljuskuje ih dah prolaznosti. Ali oni hrabro odoljevaju...

CEDULJICE

Radi naša frontovska brigada kao mrav, pa se i rezultati vide — onaj blok kuća raste u sve tri dimenzije. Radi i pero Bore evdentičara ali i kad se iz njega izlegu cifre reklo bi se da smo je dva mrdnuli s mjesta.

Izidemo tako na rad jedanput, drugi put, a Bore ni od korova. Pa se potom iznenada pojavi, a iz džepova mu vire ceduljice raznih boja i oblika — čini nam se da su mu one nekako promijenile i fiziološki sastav u smislu gojenja.

— Ko me je juče zamijenio? — zabaci Bora šešir na zatiljak i podigne upitno obrve na čelo. — A prekjuče?

Onda pronađe slučajne zamjenike, razastre ceduljice i veze po njima jerogliffe.

— Šta, sto pedeset i šest ljudi? Vrlo dobro — recimo, dvjesto, da bude okruglo. Puta tri šestotina sati... puta dva dana...

— A ne, juče je bilo dvjesto pedeset osam ljudi.

— Ništa to nije. Onamo minus, ovamo plus, — potire se. Bolje ovako, kad se zaokrugli, a razlika skoro nikakva. E, sad odoh da zavedem sve i u knjigu, pa da bude mirna Krajina.

Sa tom knjigom baš nas je držao na pristojnom otstojanju. Ni smo je vidali, ali smo iz njegovog pričanja znali kako izgleda. Po-deblja, sa žutim koricama, a unutra mi, nizani kao ove kuće što ih dižemo. Svaki od nas zauzima takoreći jedan sopstveni plac, a na njemu grede i skele — dobrovoljni sati.

Ali, ma koliko da smo navaljivali da je vidimo i opipamo, knjiga nije došla. Zato je došla svečana konferencija. Sastasmo se lijepo da vidimo rezultate i da primimo značke. Ali čim komisija počne da čita referate, nastade tarapanje.

— Ja sam dao više sati nego što je označeno — buni se jedan. — Nije valjda baš velika razlika, — izbacuje Bora kao iz topa.

Hitna pomoć

Pazljivo i lagano gazio je po blatnjavom seljačkom drumu konj Zelenko i razmišljao:

— Kako to da za naš kraj ne nabave neki auto za hitnu pomoć, nego ovog doktora moram da vučem u selo ovako prokislja i prozebla. Moj bolesni gazda nije loš čovjek, ne eksploatiše me, hajde da mu učinim...

Najednput, pojavi se pred njima auto u punoj brzini. Zapljusnu ih blatom, ali doktor ipak stiže da pročita natpis na kolima: »Hitna pomoć — Ambulanta Cetinje«.

U kolima je trešala harmonika, veseli svatovi su podvrisivali, a mladoženja dovikuje:

— U jendek, doktore!

— Jest, — primijetio je jedan svat — baš mu treba konj. Ne može gospodin da ide malo pješke. Natjerao bih ja njega da trči po ovome blatul Nego kakol Ura-a-al

Ova svadba zaslužuje da se zavrti veselo.

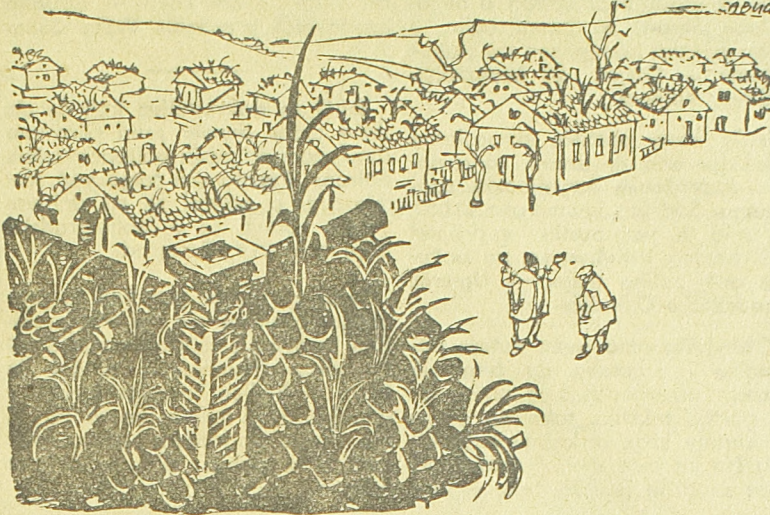
šalajka

Odletio listak žut seoski je gotov put, škripe kola, dorat vuču, bolje nego juče

— šalaj!

Njiva ni na nebu, ni na zemlji

U selima kraj Novog Knjaževca smješteno je po tavanima oko 30 vagona sjemena i, pošto Uprava za sjemensku službu nije dala dispoziciju na vrijeme, počelo je da klija.

— Eto, oni tamo iz kancelarija pronadoše nove sjetvene površine.

PEČURKE

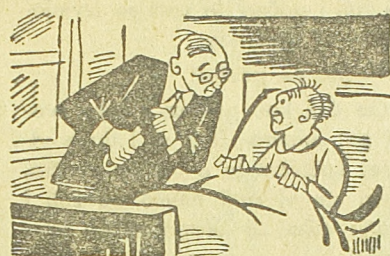
HITNO pozvani ljekar hitno je intervenisao, i Triša je prestao da krklja.

— Ja, doktore, ja umalo... — izustio je kad je došao k sebi. — Dajte mi, molim vas, neki dobar lijek.

— E, — odgovori ljekar — ako nađemo što treba Mi, dođuše imamo dovoljno lijekova, ali ih strahovito neuredno dobijamo, zato što nam u „Srboleku“ stalno tvrde da nema amblaže. Nego, recite mi, čovječe, gdje nabaviste te pečurke?

— Doktore, moram da vam priznam — jadao se otrovani. — Ja baš radim u „Srboleku“, a u našem dvorištu leži veliki broj sanduka za pakovanje lijekova. Pa kako su dugo stajali pod vedrim nebom, na njima su izrasle fine pečurke.

Triša je predahnuo:

Ljekar je izvadio svoj „receptnik“ i na jednom listiću zabilježio:

„Lijek za sve Srbolekove — Ko ne želi da proguta nešto neprijatno neka ne drži skupocjenu ambalažu za lijekove pod vedrim nebom.

Triput dnevno misliti na ovo, a u protivnom mogu se prepisati i drugi lijekovi u zakonom određenim dozama.“

UZBUDLJIVA REPATRIJACIJA

RODEN sam, ako smijem tako da se izrazim, divnog jesenjeg dana, u kalendarskom znaku Jarca...

Pošto me je posula pepelom, umjesto da me je po običaju probučkala u vodi, mati me odnese u jednu poznatu ustanovu i predade drugu Ladoležu, čovjeku pedestih godina u naočarima, sa crnim ufitljenim brcima. (Pripazite dobro: sa crnim ufitljenim brcima. Ovo je naročito zanimljiva pojedinost, koja će kasnije imati presudnu ulogu).

Predajući me, mati počeo nešto da priča molećivim tonom sa onim karakterističnim akcentom na riječ „hitnost“. Ali prije nego što je uspjela da završi misao, prekide je Ladolež:

— Zaboga, drugarice, dokle vi mislite da napadate moj nervni sistem, a?!

Mati zastade, uznevjereno pogleda unaokolo, i nespretno klanjajući se, pođe vratima. Nije čestito ni izišla, a Ladolež me tutnu u fijoku.

Pošto sam se navikao na mrak koji je tamo vladao, primijetih, na svoje veliko zaprepašćenje, da se ustvari nalazim u koncentracionom logoru, u kome se baš u tom trenutku, da bi se odagnala nostalgija, održavala kulturno-prosvjetna priredba sa programom, ali bez igranke (pošto nije bilo mjesta). Tu sam primijetio razne individue različitih godina starosti, koje su ežale u jednom stanju. Uopšte, atmosfera je bila isuviše teška da je čovjeku parala srce, izazivala iskreno sažaljenje. Preplašen, bez perspektiva, stadoh da jadikujem:

„Majko mila, majko draga, da ti vidiš tvoga sina!... Neki starac, koji je bio na-

slonjen uza zid, pozva me k sebi i stade da me tješi. Govorio je tihim, blagim glasom, a sav je bio nekako požutio od logorskog života.

U tom momentu patetičnim glasom jedna osoba sa pozornice počeo da recituje:

— Ko vuk bih zagrizao birokratizam!...

Ovaj revolucionarni gest zarobljenika dospio je nekako do ušiju Ladoleža, koji se strahovito razbjjesnio i počeo sa represalijama. U logor je stao da trpa sve nove i nove zarobljenike, te smo uskoro bili sabijeni kao sardine. I tek kad je otvorio i drugi koncentracioni logor, malo dalje od našeg, nekako se malo umirilo.

Jednom, kada je, po sva-

kođnevnoj navici, izvukao nekog iz logora, prostro ga po stolu i počeo na njegovim leđima da jede čvarke, dok je njegova kolegница bezbrižno sisala lili-hip i promuklim altom testerisala omiljenu pjesmicu: „Zumbul Leno, boli li te uvo?“, upade u kancelariju direktor preduzeća. Ovo je toliko zaprepastilo prisutne, da je drug Ladolež od velikog straha progutao sopstvene brkove i umro (naravno, samo za dalji rad u preduzeću). Njegova kolegница je prošla nešto lakše, s ozledom plate.

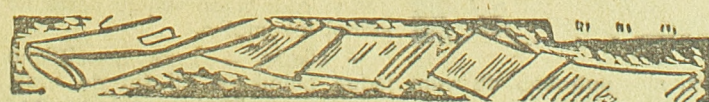
Već sjutradan dođoše novopostavljeni činovnici koji su rasformirali logor i počeli sa repatrijacijom. Ubrzo dođe red i na mene. Kad sam stigao kući, mati zanijem od iznenađenja, pa ni da trepne. Samo joj je suza radosnica skliznula niz obraz. Za tren oka napravi se mala svečanost, stvori se pravo prazničko raspoloženje. Na stolu je blistao čist čaršav, u vazi bijele hri-zanteme. Odnekud se stvori i torta na kojoj je rastopljenom čokoladom, u vezi sa mojim dolaskom, bilo napisano: „Bolje ikad, nego nikad!“.

— Ko vam je to stigao? — pitali su susjedi.

— Akt! — radovala se mati.

— Najzad je riješen!

D. Maletić

Lice i naličje

Čika Fića, magacioner, šefa nervozno po peronu teretne stanice i viče:

— Slavu im veselu! Mi ćemo njih propisima po nosu, pa će se za vjeka vjekov odučiti od nehata. Dokle ta birokratija!

Onda ponovo prilazi usamljenom teretnom vagonu broj 137024 i žali ga:

— A ovo siročće trpi! Brekće pod teretom »Voćarskog« krompira.

Mašinista nanevarke takođe se žali:

— Čitavu nedjelju dana premještam ovaj vagon s kolosjeka na kolosjek. Što ga jedanput ne istovaruju?

— Platiće, slavu im veselu, za ovo! — ne popušta čika-Fića. — Pa kada ih tresnemo ležarinom, ima ovaj krompir u vagonu da im proklja na vrh glave. Pamtiće ga, vala, dok su živili!

Nego, dede, prebaci ti njega sa sedmog na dvanaesti kolosjek, a ja odoh do šefa da im potkujem opanke.

Kod šefa čika-Fića je podigao glas:

— Njih treba pod sud, i to smjesta!

— Polako, čika Fićo! A zašto vi, prije svega, taj slučaj niste ranije prijavili? Preduzeću je stigao krompir, vagon br. 137024 leži neistovaren već šest dana, a vi mi sa tim dolazite tek sada. Nego, dajte da pogledamo njihov tovarni list.

— Pa... to je baš ono... — zamuca najednput čika Fića. — Brljivi Čira zaturio ga negdje, pa nikako da ga pronađe... ali nije u tome stvar. Vagon, brate, neistovaren leži...!

Šef je tada po svim propisima sastavio komisiju. Izabrali predsjednika i potpredsjednika, a za zapisničara odredio čika Fiću.

— Ja ću već njih, slavu im veselu!..

Pozvali odgovorne stranke. — Mi smo tovarni list za ovaj vagon krompira, — kaže predstavnik »Voćara« — odmah predali preduzeću za kolonijal Narodnog odbora IV rejona.

— A mi smo — kaže rejonski predstavnik — taj vagon krompira razdijelili našim prodavnicama. Sigurno su ga građani već i pojeli.

— Pa šta je to? — pita se komisija u čudu.

— Uhl! — uzbuđuje se čika-Fića. — Oni su nečiji tuđi vagon istovarili.

Izišli svi na dvanaesti kolosjek, vide: vagon pravilno plombiran.

— Da ga otvorimo — kaže šef. Presjekli plombe, otvorili, kad tamo — vagon prazan.

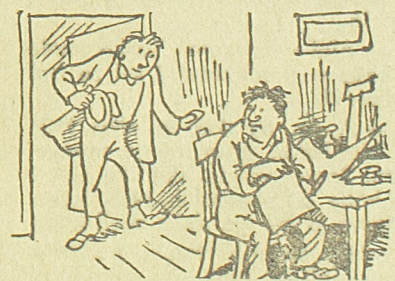
— Šta je ovo, ljudi? Zar mi prazan vagon šetamo šest dana i šest noći sa kolosjeka na kolosjek, a tolika roba čeka na utovar. Je li to moguće? Da vidimo sa druge strane...!

A na drugoj strani, s naličja, plomba skinuta, samo kroz zatvorena vrata viri još parče kanapa.

— Evo, sa ove strane je istovaren, — kaže šef. — Čika Fićo, daj tovarni list...!

Čika-Fića stište pesnice i poletje u magacin:

— Gdje je Čira, slavu mu veselu?!

BEZ INATA NEMA ČATA

Poslije nešto više od mjesec dana uspješno je završena prva faza pismenog razgovora između povjereništva za prosvjetu u Prištini i SNO-a Čuprija. Pisma su tekla otprilike ovako: 1) Dostavljamo prednji akt s molbom na postupak. 2) Vraćamo akt jer ne možemo da ga pročitatmo. 3) Ponovo dostavljamo rečeni akt: vi ste u odboru, valjda ste pismeni. 4) Vraćamo akt: pismeni smo, ali na žalost... 5) Dostavljamo... pogledajte malo bolje 6) Vraćamo... ne možemo.

MALI OGLASI

MIŠ MI POLJE POPASE

Na njivama Vojvodine, Srbije i Slavonije miševi nesmetano nanose štetu.

Kompote i džemove raznih vrsta prodajemo u dobro zamandaljenim konzervama. Preporučujemo kupcima da mučkanjem — sluhalno, ili mirisanjem — nosalno (za mušterije sa oštrim nosom) pogodažu gdje je šta, pošto smo etikete potrošili i do daljeg nećemo ih lijepiti. — **Fabrika »Voćara« — Sabac.**

Kupujte naš rasad luka, koji s uspjehom zamjenjuje arpadžik, a uspijeva mnogo prije, jer se prodaju u prokljicalom stanju. Može se upotrebljavati i za jelo, a u tom slučaju treba ga prethodno »ošišati«. — **»Sremag«, Novi Kneževac.**

Sitniju divljač ulovićete najlakše pomoću naših »specijal« klopki. Način upotrebe: divljač se pomo-

ću hajkača dočera u Valjevo, gdje sa sigurnošću upada u nezastričene otvore za kanalizaciju, a onda se vadi konopcima po »laso« sistemu — Otsjek za komunalne radove, Valjevo.

Vaše koze postaću stopostotne mljekulje ako ih hranite prvoklasnim zaprašanim bagremovim sadnicama. Sadnica imamo oko 30.000, ali smo ih već pustili u promet radi kozjeg oslađivanja, pa požurite dok zaliha traje. — **Uprava rasadnika u Osliadiću.**

Objavljavamo ovim putem poznatike i prijatelje da ćemo ih usmeno obavijestiti kad dođe neka partija tekstila, tako da mogu da kupuju kroz ar-kapiju i da biraju što im srce ište. Nepoznanici neka se strpe jer: ko čeka — do-

čeka, pa će valjda i oni dočekati da vide šta nas čeka. — **Osoblje prodavnice u radniku Vrška Čuka.**

Traži se dobrovoljac koji će da skinu jednu parolu pred Glavnom direkcijom državnih poljoprivrednih dobara. Parola visi tamo već šest mjeseca, a odnosi se na državni zajam. Javiti se u Staljingradsku ulicu broj 21/1, Beograd.

Traži se dobar pas koji bi pro-našao zatvoreni akt u Povjereništvu trgovine i snabdijevanja SNO Zagubica. Pomenutim aktom je srezu dodijeljen kontingent robe u vrijednosti od milion dinara. Pas bi bio dobro nagrađen, pošto robu srez neće dobiti dok se akt ne pronađe.

— Blago nama, Uprava za zaštitu bilja izgleda da nas je proglasila za biljke...

Obavještenje

Pošto se bliži kraj ovog mjeseca, a u vezi s tim i kraj našoj pretplatnoj knjižici za ishranu, to ovim obavještvamo rukovodioce menzi i radničko-službeničkih restorana da ćemo i dalje ostati njihovi abonenti na dosadašnji način: preko prijatelja i rodbinskih veza. Svoje menze nemamo, a nije lako biti parstorče. — **Članovi sindikalne podružnice Ministarstva poljoprivrede NR Srbije.**

Automatski štipač

Pred ulazom u stanicu Knjič komotiva je usporila vožnju i kompozicija stala na otvorenu prugu. Stajala tako, stajala, a ulazni signal nikako da promijeni farbu. Kočničaru dosadilo, pa krene kod dežurnih službenika da vidi šta je. Iz njihove kućice dopirala je neka buka: službenici su tako strahovito hrkali da se crijep na kućici ravnomjerno dizao i spuštao. Sve se na kraju dobro svršilo, samo je kočničar pao u sentimentalno raspoloženje.

»Eto, pored automatskog signala, dobar bi bio i neki automatski štipač za ovakva hrkala?«

Po naslovu biste zaključili da ću vam ispričati nešto o strasnim pe-carošima koji su hitnuli udicu u vodu, a iza leđa založili vatru, stavili tigani, sipali u njega zejtin koji su prije toga dobili na bon, pa počeli sa micom-trakalicom. Čas je u dica u vodi, čas ribica u tiganju. — I šta imam dalje da vam pričam...

Ali stvar je sasvim druge prirode. Riječ je, ako nemate ništa protiv, o tramvajima i trolejbusima.

P a z i, t r z a !..

Tek što ste ušli u kola, tramvaj je trg'o i krenuo sa stanica. Vi, kao čestit građanin, poštujete zakone, pa i zakon inercije.

I tada, pošto vam je neko stao na žulj i počeo da vam se izvinja-va, — vi dreknete:

— Što ne pazitel

On čuti kao poliven i čeka svojih pet minuta. Dok vi i dalje vi-čete, kočničar je u mjestu ukočio. Sada ste vi stali njemu na žulj i vratili miho za drago, a on sipa vatru:

— Što ne pazitel

Poslije nekoliko stanica, ukoliko niste razumjeli parolu »Pazi, tr-zal!«, koja sada vlada po tramva-jima, vi ste dobili morskbu bolest usred Beograda.

I tako, dok se građani guraju i psuju, kočničar-šaljivčina smije se u volan.

Napomena. — »Jež« ovakve kočničare potsjeća na onu narodnu: Ko se posljednji smije — naj-slađe se smije.

Sigurno je sigurno

— Tako vam i treba, kad niste predostrožni!

Ljudi koji se ranije nikad nje vidjeli (a vjerovatno se neć ni sresti ponovo) ustručavaju s manje nego pred poznatima. Zato ovo je pružao dokaz naročito je dan od dvojice putnika koji sjede prekoputa mene u vozu.

— Kad ja nešto naumim, — veli on — to mora da upali!. Na primjer: sada ima jabuka koliko hoćeš, ali prošle zime nigdje ih nije bilo, — a ja sam ipak tada uspio da nabavim hiljadu i šest stotina kila!.. Kad nigdje nije bilo sandala, ja sam dobio dvjesto četrdeset pari!.. Razumije se, za naše preduzeće, ali sve po sistemu »tante za tante«.

— Dobro, bogami!

— Sad idem da pokušam sa jednom fabrikom sportskih potreba. Treba nam pedest pari skijaških cipela.

— Alaf vam vjera! Toliko imate skijaša u preduzeću! I svi se baš skijaju?!

— A, ne, ne skija se niko. Prije je bio jedan drug, ali je premiješten. Znače, valjda, skijaške cipele su bolje od planinskih. Nisu teške! Uživao je što ga sluša cijeli kup.

— Nije da se hvalim, — nastavlja on — ali ja sam vam genije za tramljavavanje. Reći ću ja i vama kako se to radi, može vam biti od koristi... Uzmimo, na primjer, naše preduzeće, gdje ja radim. Mi pravimo konzervice, fine — što se jedu. Možda već shvatate u čemu leži zec. Treba se dosjetiti. E, vidite, ja sam se dosjetio! Pošto često putujem kao nabavljač, uređujem i pitanje našeg tramljačkog snabdijevanja — po svojoj metodi. Gdje god naidem na nešto interesantno za nas, a ja — stoj, tu smo! Ne ispuštam nijednu priliku. Razumije se, uvijek ljude

lijepo naučim kako da se udesi stvar.

— Pa hajde, kažite i nama — veli jedan treći, dok svi zainteresovano slušaju.

— »Tako i tako«, — kažem ja tim drugovima, gdje sam našao nešto za nas, »kažite vi meni da

Garancija

Službenici Centroproma u Beogradu podijelili su između sebe 400 kilograma meda, koji je bio određen kao uzorak.

— Ama, nije potrebno da vam šaljem uzorke. Na časnu riječ, med je odličan!

li vi volite džem? »Kako da ne« — kažu mi. »E, lijepo« — kažem ja njima — »samo vi nama napišite u tom smislu akt!«

— I kako glasi akt? — pita jedan putnik nestrpljivo. — Valjda ne piše samo tako: »Čast nam je izvjestiti vas da i mi volimo džem!«

— Nešto slično. »Treba nam toliko i toliko džema, toliko i toliko marmelade, toliko i toliko kompot«. A mi njima drmnemo zvaničan akt: »Naš radni kolektiv moći će udovoljiti vašem traženju, no s tim da i vi sa vaše strane pomognete obezbjeđenje potrebnih namirnica našoj službi radničkog snabdijevanja, kako bi na neki način snabdijeli naš radni kolektiv. Voljni smo zaključiti ugovor sa vama, ukoliko nam možete izliferovati (na primjer) vina, ulja, brašna, sira, krompira, — prema tome šta ima) za našu službu radničkog snabdijevanja. Sa vašim pretstavnikom zaključićemo ugovor — zaključnicu, koja će imati punu snagu samo u slučaju da nam sa vaše strane obezbijedite gore navedenu količinu namirnica.«

Priča tako naš genije, i ne primjećuje raspoloženje u kupeu. Ali, voz usporava, ulazi u stanicu. Vagon je stao baš ispred radionice, garavi radnici opravljaju nešto na jednoj lokomotivi.

— Lijepo, — kaže zamišljeno jedan putnik — ali šta da rade, recimo, neki kao ovi iz ložionice? Vi ne tramljavate za lokomotive?

ČEMERDŽIJA

Izvjestan broj preduzeća ne polaže kreditnim ustanovama viškove gotovog novca preko određenog blagajničkog maksimuma, nego ih drži u kasi.

— Šta da radim? Nemam više gdje da trpam pare.

TANTE ZA TANTE

Genije se smije kao na dobru šalu:

— Šta ću im ja?! Lokomotive nam ne trebaju!

— Aha!.. Pa dalje, šta da rade oni iz telegrafa? Ili oni iz finansija? Ili oni iz Zavoda za izradu novčanica? Ti sigurno ne dobijaju neko ekstra sljedovanje ni iz svog preduzeća!

Genije tramljavavanja nije ništa odgovorio. On se zagledao u ka-

Krtolasta evidencija

Sve površine za koje nije znao čime su zasijane poljoprivredni referent u Velikom Selu, u Vojvodini, zaveo je kao zasijane krompirom.

— Zašto ste donijeli luk i kupus, kad treba da isporučite krompir?

— Izvinite, ovo se kod nas vodi kao krompir.

put i kačket od kože, obješen iza njegovog sagovornika. I kačket od kože! Jasno kao dan, ovaj čovjek radi u fabrici kožnih kaputa! Pa to je davnasniji san našega genija da sreine ovako nešto.

— Slušajte, — veli genije, pa svi gustira — ostavimo mi filozofiranje. Kažite vi meni da li volite džem?

— Pa, volim — priznaje onaj s kožnim kaputom.

— I vi imate da budete naša mušterija! Vi ćete biti naša mušterija, a mi vaš!

— To će biti teži slučaj!

— Ništa vi ne brinite! Za džem je moja briga. Samo da mi danas uhvatimo vezu, kad smo se ovako lijepo srel i sastali. Moje preduzeće i vaše ima da rade zajedno!

— Ne vjerujem da će to ići.

»Pazi, pazi, kako ovaj tvrdi par-zar!« misli genije. Ali nije šata, u pitanju su kožni kaputi. Sad je tek sasvim siguran da je onaj iz fabrike kožnih kaputa, čim se takod rezervisano drži (s njima ide naj-težel) i riješio se naš genije da ne ispusti danas ovu priliku. Ubjeđuje, deklamuje:

— Interes naših preduzeća... Korisna saradnja i samoinicijativa... Obostrani interesi naših radnika i namještenika... U opštem interesu... Jednom riječju, vi morate biti naša mušterija, a mi vaš!

— Kako god vi kažete, — veli onaj pošto ga je pustio da se izgovori, samo se bojim, neće vam se svidjeti naša usluga.

— E, neće! — šeretki se smije genije. — Lolo jedna, znate vi dobro koliko mi za vašom uslugom žudimo.

— Zbilja?

— Ajde, recite mi, gdje radite?

— Ja radim u »Ježu«.

D. Konstantinović